

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kateřiny Bednařikové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířka ve věci

žalobkyně: **B. V.**
st. příslušnost
bytem

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, čj. 1843603/24/2201-80542-302615,

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 26. 2. 2025 se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta námitka žalobkyně proti vyrozumění o výši nedoplatku ze dne 22. 10. 2024, čj. 1724842/24/2201-80542-302615. Tímto vyrozuměním byla žalobkyně vyrozuměna podle § 153 odst. 3 daňového řádu o nedoplatku ve výši 74 500 Kč, který byl evidován ke dni 22. 10. 2024 na osobním daňovém účtu žalobkyně z titulu kompenzačního bonusu.
2. Žalobkyně namítala v žalobě, že o kompenzační bonus požádala v době, kdy splňovala všechny podmínky pro jeho přiznání a tento bonus jí byl vyplacen. Následně žalovaný rozhodl, že podmínky nesplnila a požaduje vrácení kompenzačního bonusu. To je podle ní v rozporu s principem legitimního očekávání a právní jistoty. Podle žalobkyně nebylo rozhodnutí řádně odůvodněno a ani nebylo podloženo důkazy, že by žalobkyně podmínky pro přiznání bonusu nesplňovala. Pouhé tvrzení, že ve věci rozhodlo Odvolací finanční ředitelství podle žalobkyně nepostačuje. Podle žalobkyně šlo v jejím případě o protiprávní zpětnou aplikaci práva. Závěrem žalobkyně navrhl, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o výši nedoplatku.
3. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro to, aby se mohl žalobou napadeným rozhodnutím zabývat věcně. Přitom dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť žaloba je nepřípustná.

4. Podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
5. Tímto ustanovením a pojmem *rozhodnutí* se odkazuje na § 65 odst. 1 s. ř. s., v němž je vymezena tato legislativní zkratka pro účely soudního řádu správního. Podle tohoto ustanovení je *rozhodnutím* úkon správního orgánu v předcházejícím řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce.
6. Krajský soud zhodnotil, že rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o výši nedoplatku nelze podřadit pod legislativní zkratku *rozhodnutí*, neboť se jím žalobkyni nezakládají, nemění ani závazně neurčují povinnosti, které by již dříve neměla, a to právě na základě rozhodnutí správce daně o vrácení kompenzačního bonusu. Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí o vrácení kompenzačního bonusu podle zákona č. 461/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti se zákazem nebo omezením podnikatelské činnosti v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto dvěma rozhodnutími správce daně ze dne 20. 4. 2024. Žalobkyně proti oběma rozhodnutím podala odvolání, o nichž bylo rozhodnuto Odvolacím finančním ředitelstvím dvěma rozhodnutími ze dne 2. 7. 2024, která nabyla právní moci dne 3. 7. 2024. Jak je patrné, o povinnosti vrátit kompenzační bonus bylo správními orgány pravomocně rozhodnuto. Veškerá věcná argumentace žalobkyně proti uložení povinnosti vrátit kompenzační bonus měla místo právě a pouze v řízení, v němž bylo o této povinnosti rozhodováno. V nynější fázi placení daně již bylo žalobkyni pouze zasláno informativní vyrozumění o výši evidovaného daňové nedoplatku a o lhůtě, v němž má být zaplacen. Jakákoliv polemika o základu a důvodech vzniku tohoto nedoplatku (tj. o povinnosti vrátit kompenzační bonus pro nesplnění zákonných podmínek) již nyní ve fázi placení daně není namístě.
7. Krajský soud při svých závěrech vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, který v právní větě rozsudku ze dne 20. 7. 2022, čj. 10 Afs 128/2022-37, vyslovil, že *„rozhodnutí o námitkách (§ 159 odst. 3 daňového řádu) proti vyrozumění o nedoplatku na dani (§ 153 odst. 3 daňového řádu) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož nezabývá do práv a povinností plátce daně.“*
8. V textu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se dále uvádí, že *„vyrozumění (o výši nedoplatku – pozn. KS) samo o sobě žádná práva ani povinnosti nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje. To se přece stalo již dříve, typicky ve fázi vyměření daně a právě tam mohl stěžovatel uplatnit veškeré své pochybnosti ohledně daňové povinnosti. (...) V každém případě platí, že ať již své argumenty proti doměření daně stěžovatel řádně uplatnil či nikoli, rozhodně to neznamená, že obrana proti již pravomocně stanovené daňové povinnosti se mu znovu otevírá ve fázi nynější, v reakci na čistě informativní vyrozumění o výši nedoplatku (...).*
9. *[A]ni rozhodnutí o námitce nic nemění na tom, že vyrozumění o nedoplatku na dani je čistě informativním úkonem správce daně, který žádným způsobem sám o sobě nemůže daňový subjekt zkrátit na právech.“*
10. Z obsahu žaloby je patrné, že žalobkyně směřuje své námitky proti rozhodnutí o povinnosti vrátit kompenzační bonus, tj. proti pravomocnému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o její daňové povinnosti. Žádá, aby nyní ve fázi placení daně byly znovu posouzeny podmínky pro vrácení kompenzačního bonusu, a to na základě provedeného dokazování. To všechno však již bylo jednou posouzeno v rozhodnutích o povinnosti vrátit kompenzační bonus a v obou rozhodnutích o odvolání. Proti těmto rozhodnutím měla žalobkyně podat žalobu

s obdobnou argumentací. Krajský soud podotýká, že tato rozhodnutí ani nemá k dispozici, tj. nezabývá se jejich obsahem. V této fázi již byla žalobkyně pouze vyrozuměna o výši nedoplatku a na základě její námitky bylo vydáno rozhodnutí, v němž jí bylo vysvětleno, na základě čeho nedoplatek vznikl. Bylo odkázáno na existující pravomocná rozhodnutí, na základě kterých nedoplatek vznikl.

11. Krajský soud doplňuje, že vzal v potaz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, čj. 9 Afs 86/2023-37, z něhož se podává, že „rozhodnutí o námitkách (§ 159 odst. 3 daňového řádu) proti vyrozumění o nedoplatku na dani (§ 153 odst. 3 daňového řádu) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož nezasahuje do práv a povinností daňového subjektu. Chybná evidence daní zjištěná na základě tohoto vyrozumění ale může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. U žalobních námitek týkajících se údajně ubrazených či nevyměřených nedoplateků je možná změna žalobního typu, o čemž musí soud žalobce poučit a vyzvat ho k návrhu na připuštění změny návrhu.“ Krajský soud zhodnotil, že citovaný judikát na nyní projednávaný případ nedopadá. Z obsahu žaloby je totiž zřejmé, že mířila na nesprávné stanovení základu daně (povinnosti vrátit kompenzační bonus), na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce a na porušení zásad daňového řízení. Žádná z námitek nezpochybňovala evidenci daní jako takovou, například tvrzením o chybné evidenci daní či o tom, že žalobkyně již nedoplatek uhradila apod. Pouze z takové argumentace by se dalo dovodit, že se žalobkyně brání proti nesprávné evidenci daní, která může z povahy věci být nezákonným zásahem. Potom by byl krajský soud nepochybně povinen ji poučit a vyzvat ke změně žalobního typu. Jak již bylo konstatováno, žaloba samotná však neobsahovala v základu žádné žalobní tvrzení, které by mohlo zakládat závěr o tom, že se žalobkyně brání i vůči jinému úkonu žalovaného (zásahu, pokynu nebo donucení), který není rozhodnutím a který by bylo možno kvalifikovat jako tvrzení nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.
12. Krajský soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí o zamítnutí námitky proti vyrozumění o výši nedoplatku není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu.
13. Žaloba směřující proti rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno, je podle § 68 písm. e) nepřípustná.
14. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dále platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný.
15. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou (výrok I.).
16. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice dne 4. března 2025

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
předsedkyně senátu